

[Sigsgaard.]

mark, der selv vil behandle sine dårligst stillede på en lignende måde, hvis man finder, det bliver nødvendigt.

Den kyniske politik i USA har fået mange af ofrene for den til at rejse sig i modstand. I dag føler den amerikanske regering sit system truet af dem, og derfor søger den at stramme sit greb om befolkningen. Det er ikke venstreorienterede, der advarer imod fascistiske tendenser i USA. Senator Fulbright udtrykte i Boston Globe den 20. juni 1969 sin frygt for udviklingen. Han sagde, at USA, og jeg citerer:

„allerede er langt henne imod at være et diktatur med valg“.

Han sagde videre, og jeg citerer igen:

„Kort sagt, hvis Amerika skal være et imperium, er der meget lille chance for, at det kan undgå også at blive et virkeligt diktatur.“

Er udenrigsministeren enig med senator Fulbright i, at der er fare for et diktatur i USA, eller mener udenrigsministeren stadig, at alt er, som det skal være?

Den 19. april 1969 sagde senatets udenrigskomite om præsidenten, at han nu udøver noget, der nærmer sig absolut magt over liv og død for enhver levende amerikaner, for ikke at nævne millioner af mennesker over hele verden. Den tilføjede, at USA trues af tyranni eller katastrofe. Sådan karakteriserede den det amerikanske demokrati.

Vicepræsident Agnew kaldte for nogen tid siden fredsdemonstranterne rådne æbler, der burde kastes bort. Han har sammen med justitsministeren og andre angrebet TV og presse og vil have dem yderligere ensrettet. Han har direkte truet med censur, og justitsministeren forlanger, at pressen skal udlevere sine kilder. Oppositionen forfølges af politi og domstole, bl. a. er 300 medlemmer af panterpartiet, som er et lovligt parti, fængslet, og mange er dræbt. Det borgerlige parti har som en af sine erklærede grundpiller menneskets ret til at modtage en upartisk retsbehandling. Det uhyggeligste træk ved udviklingen i USA er netop, at domstolene efterhånden har fået karakter af ekspeditionskontorer for fængslerne.

I Chicago har siden september 8 ledere af venstreoppositionen stået anklaget for

sammensværgelse om optøjer i forbindelse med det demokratiske partikonvent, til trods for at selv præsidentens egen kommission nåede frem til, at urolighederne var politioptøjer. En af de anklagede, Bobby Seale, der besøgte Danmark som VS' gæst sidste år, blev bundet og kneblet i retssalen og idømt 4 års fængsel for såkaldt foragt for retten. I International Herald Tribune for den 19. januar kaldes sagen en rent politisk retssag. Siden er forsvarerne blevet idømt flere års fængsel for det samme. Man kan tænke sig, hvor svært det bliver for oppositionen næste gang at finde en forsvarer, når han risikerer flere års fængsel for bare at gøre sit job. Sådanne begivenheder hænder kun i samfund, der er på vej ind i en diktatorisk udvikling.

Også oppositionen i fagbevægelsen slås ned med hård hånd, og mordet på arbejderlederen Jablonski for nylig var måske et eksempel på det.

Krigsmodstanderne forfølges. Over 4000 unge sidder fængslet gennemsnitlig 36 måneder, fordi de har nægtet militærtjeneste. Antallet af fanger i militærfængslerne steg fra 3100 i 1964 til 10.000 i april 1969. Pentagon oplyser, at antallet af desertører fra 40.200 i 1967 steg til ca. 75.000 i 1969 svarende til 200 om dagen. Tusinder af indkaldte flygter til Canada, og endnu flere flygter dertil for at undgå indkaldelse. Disse oplysninger bragte New York Times den 5. oktober sidste år.

Ifølge Christian Winther i Dansk Udsyn nr. 3, 1969, har justitsministeriet i henhold til The Internal Security Act fra 1950 oprettet koncentrationslejre, der dog stadig står tomme. Efter loven kan enhver, der muligvis vil sammensværges sig for at deltage i spionage eller sabotagehandlinger, anbringes i lejrene. Politiet afgør, hvem der ser ud til at have sådanne planer.

Udviklingen er allerede kommet vidt i USA, og det er svært at se, hvordan den skal kunne vendes. Den endnu svage opposition må i hvert fald først blive meget stærkere, den opposition, som det officielle Danmark intet har tilovers for.

Med hensyn til Vietnam er der ikke megen grund til optimisme. Nixon har gennem talen om vietnamisering søgt at få os til at tro, at krigen snart vil slutte, men så vidt jeg kan se, tager han tværtimod skridt til at